

De kleine prins

De koningin klapte het boek dicht en stopte de kleine prins lekker onder zijn donzen dekbed. 'En dat was het verhaal van de kleine bedelaar,' zei ze. 'En nu gaat mijn grote vent lekker slapen.'

Ze gaf hem nog een dikke kus op zijn voorhoofd, draaide het licht uit en verliet de kamer. De deur liet ze op een kiertje staan, want de kleine prins hield niet zo van donker.

De kleine prins kon echter niet gelijk slapen. Steeds moest hij denken aan die kleine bedelaar.

Zouden er in zijn land ook zulke bedelaars zijn? Hij kon het zich haast niet voorstellen. Vader was een goede koning, hij zou nooit toestaan dat er mensen arm waren.

Toch wilde de kleine prins het eigenlijk wel zeker weten. Hij wachtte net zo lang tot iedereen in het paleis sliep. Toen klom hij stilletjes uit zijn bed, trok zachtjes zijn kleren aan en sloop op zijn tenen naar de grote voordeur.

De maan scheen helder, zodat hij goed kon zien waar hij liep. Hij haalde zijn fietsje uit de berging en reed naar de stad. Maar hoe hij ook keek, nergens zag hij bedelaars. Zie je wel, dacht hij, in ons land zijn geen arme mensen.

Hij besloot langs een andere weg naar het paleis terug te rijden. Langzamerhand veranderde de buurt. De straten werden slechter, soms stuiterde zijn fietsje door een diepe kuil. De huizen werden kleiner. Van sommige huizen bladderde de verf van de deuren. Op straat lag hier en daar viezigheid. De kleine prins moest goed opletten dat hij niet tegen een paar rondslingerende vuilniszakken aan knalde. Sommige lantarenpalen waren kapot. Er verscheen een dikke rimpel in zijn voorhoofdje. Hij snapte niet waarom het hier zo'n rommel was. Dat vader hier niets van zei!

Opeens raakte zijn voorwiel een stuk steen dat zomaar op de weg lag. De kleine prins vloog met een boog over zijn stuur en kwam hard op de straat terecht. Even bleef hij liggen en vocht hij tegen de tranen, want hij had zich flink pijn gedaan. Toen krabbelde hij dapper overeind, een prins mocht niet kleinzerig zijn. Maar toen hij zijn fietsje opraapte, moest hij weer bijna huilen, want het voorwiel was helemaal krom. Hoe moest hij nu thuis komen?

Vertwijfeld keek hij om zich heen door de donkere straat. Wat moest hij nu doen? Opeens ging er aan de kant van de weg de klep van een vuilcontainer open. Met grote angstogen keek de kleine prins hoe er uit de container opeens iemand tevoorschijn kwam. Hij rilde toen de figuur op hem af kwam lopen.

'Hoi... ben je gevallen?' klonk er opeens een jongensstem.

'Ben jij... ben jij de kleine bedelaar?' stamelde de kleine prins.

De jongen knikte. Zijn lange, vieze haren hingen half voor zijn gezicht. De kleine prins zag dat de jongen naar het kroontje op zijn fiets keek.

'Ben jij de kleine prins?' vroeg hij ongelovig.

De kleine prins knikte. Toen vroeg de kleine prins waarom het in deze buurt zo rommelig. En waarom de jongen moest bedelen. De kleine bedelaar vertelde dat ze heel arm waren omdat zijn vader geen werk had. Hij zocht in vuilcontainers naar bruikbare dingen om te verkopen.

Samen met de bedelaar droeg de prins zijn fiets terug naar het paleis. Hij maakte zijn moeder wakker en vertelde dat hij de kleine bedelaar uit het boek had gevonden. De koningin vond het heel zielig.

'Gelukkig heb ik net een tuinman nodig,' zei ze. 'Zou jouw vader mijn tuinman willen worden?'

De kleine bedelaar rende zo snel hij kon naar huis om het zijn vader te vragen. Die was dolblij dat hij een nieuwe baan kon krijgen. En de kleine prins? Die speelde voortaan elke dag met de kleine bedelaar.

Eeuwoud Koolmees